

over at høre det stærke Angreb, som den højtærede Minister nu fandt det passende at rette mod Valutaudvalget. Den højtærede Minister sagde: Vi har paa intet Stadium af dette Spørgsmaal savnet et Regeringsstandpunkt, men vi har i høj Grad savnet den Vejledning, som Rigsdagens Partier skulde give med Hensyn til Valutaordningen. Og et andet Sted siger Ministeren, at fra Valutaudvalgets Side var der ikke andet end Usikkerhed og Forvirring. Jeg vil, som sagt, meget nødig ind paa Enkeltheder her, jeg skal indskrænke mig til en enkelt Bemærkning. Naar den højtærede Minister siger, at man paa intet Stadium af dette Spørgsmaal har savnet et Regeringsstandpunkt, maa jeg sige, at den højtærede Minister er alt for beskeden. Der har ikke været eet Regeringsstandpunkt, men der har været flere Regeringsstandpunkter til forskellige Tider, Regeringsstandpunkter, der ikke er forsvaret med særlig Styrke, og det forekommer mig, at i Forhold til dette har Valutaudvalget, i hvilket der naturligvis har været forskellige Opfattelser — det vil komme frem nu, naar Forslaget foreligger —, dog i alt Fald to Gange kunnet samle sig til enstemmige Udtalelser, der har indeholdt et virkeligt Direktiv og et Direktiv, som jeg tror, man vil se i det væsentlige vil blive fulgt gennem det Forslag, som fremkommer; det var i Sommer, og det var det sidste, der fremkom i Oktober Maaned. Jeg synes derfor, at den højtærede Minister skifter Vind og Sol ganske overordentlig ulige mellem Valutaudvalget og sig selv.

Den højtærede Minister sagde endvidere: Det er ikke ubekendt, at Regeringen aldeles ikke billiger, at Nationalbanken alt for længe tøvede med den Diskontoneedsættelse, der burde være kommet, da Kronestigningen tog Fart. Ja, det var interessant for mig, særlig for mig, at høre denne Udtalelse, for jeg erindrer, at jeg i sin Tid, da Nationalbanken forhøjede sin Diskonto, meddelte dette høje Ting, at jeg havde benyttet den Ret, jeg havde som Finansminister, til at udtale mig derimod; jeg havde jo ikke nogen Ret til at modsætte mig det, lige saa lidt som den nuværende høje Regering har det. Men jeg benyttede mig af min Ret til at udtale mig derimod, og da lød der baade fra det ærede Medlem Hr. Rode og fra det ærede socialdemokratiske Parti forskellige harmfulde Udtalelser, der kunde samles i et Ord, som faldt, jeg husker ikke, fra hvilken af de Herrere det var, men det samlede ligesom Kvintessensen af det hele. Det var: Den højtærede Finansminister siger, at

han har været imod Diskontoforhøjelsen, og denne finder Sted alligevel; maa vi saa spørge: Har vi en Regering her i Landet, eller har vi det ikke? Det husker jeg, som var det i Gaar. Og nu morede det mig meget at høre den spagfærdige Bemærkning, at Nationalbanken havde haft en anden Mening end Regeringen om Diskontospørgsmaalet, men det var nu sket, som den vilde.

Med Hensyn til, hvad der skal gøres for at afbøde de Vanskeligheder, som Kronestigningen vil berede Erhvervene, dette store Spørgsmaal, som nok bliver det, der, som jeg sagde i min første Tale, vil komme til at dominere Vintersamlingen, savner vi vedblivende Vejledning, i alt Fald tilstrækkelig Vejledning, fra den højtærede Statsminister. Hans Tale gav ingen saadan Vejledning undtagen — hvis det skal kaldes en positiv Vejledning — Udtalelsen om, at blandt den lange Række af Gengangereforslag, som vi faar at se her i Vinter, vil man heller ikke savne Forslaget om Priskontrol. Det var jo en Meddelelse, men ikke nogen særdeles opsigtsvækkende. Derimod kom der to negative Udtalelser — jeg har allerede hentydet dertil — om, at om Krisetold og om Importregulering vilde der ikke blive Tale. Men den højtærede Statsminister udtalte sig jo i øvrigt i dunkle og profetiske Vendinger. Han sagde, at han syslede med Tanker om at række de Erhverv, der var kommet i Vanskeligheder, en hjælpende Haand, hvad enten det var Landbruget eller Industrien, men hvori denne Haandsrækning skal bestaa, fik vi aldeles ikke at vide. (Statsministeren [Stauning]: Det kommer nok!). Ja, men jeg konstaterer kun dette, at med Hensyn til det, som det særlig kommer an paa her, er vi ganske paa bar Bund, ligesom før den højtærede Statsminister talte. (Statsministeren [Stauning]: Det er Mening, at De skal være det). Det er godt, man ved, hvad Mening er; men saa konstaterer jeg altsaa dette.

Med Hensyn til den almindelige politiske Stilling var Regeringen som sædvanlig særdeles optimistisk. Der faldt en Udtalelse om Visnepolitik, om, at Venstre dog vistnok vilde betænke sig to Gange paa at øve Visnepolitik ved Hjælp af Landstinget, og der faldt i Forbindelse dermed en særdeles interessant Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Rode, idet han sagde, at det vilde jo være haabløst af Venstre, og ikke mindst af den Grund, at vi vilde end ikke som de Konservative i sin Tid kunne bygge denne Modstand paa et